

YX77

891 855

U-40

180
00
✓
ՍԵՆԿԵԻԻՉ

I

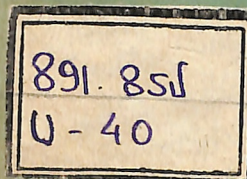
ԶԳԱՒՈՐ ԱՂԱԿԵՐՏՆԵՐԻ ՕԳՏԻՆ.

ԵՐԱԺԻՇՏ ԵԱՆԿՈՆ

Թարգմ. Ղուսերէնից.

Վ.Ա.ՂԱՐՇԱՊԱՏ
Տպարան Մայր Աթոռոյ Ս. Էջմիածնի.

1899

2004

183 my.

Սեպտեմբեր 1899

891851

U-40

ՍԵՆԿԵԻԻՉ

I

ԶԲԱԻՈՐ ԱՂԱԿԵՐՏՆԵՐԻ ՕԳՏԻՆ.

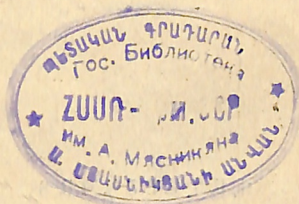
ԵՐԱԺԻՇՏ ԵԱՆԿՈՆ

Քարգամ. ռուսերէնից.

Վ. Ա. Ղ. Ա. Ր. Շ. Ա. Պ. Ա. Տ.
Տպարան Մայր Աթոռոյ Ս. Էջմիածնի.

1899

Дозволено Цензурою, 16 Ноября 1898 г. г. Тифлисъ

9-24816-6

ի թոյլ նուազ մա-
նուկ ծնունց լոյս
աշխարհ: Գրացի կա-
նայք, որոնք հա-
ւաքուել էին ծննդ-
կանի անկողնի շուր-

ջը, ցաւակցաբար շարժում
էին գլուխները թէ՛ մօր և

թէ՛ մայնուկի վերայ: Գարբնի կին Հիմա-
նովան, ոյր ամենից աւելի փորձառուն էր,
սկսեց հիւանդին մխիթարել:

— Բէ՛ր, ես օրհնած մոմը վառեմ, —
ասաց նա: — Սանամայր, էլ քեզ ոչինչ չի
մնում. դու պէտք է պատրաստուես ճա-
նապարհ քնինել: Եղբայր միւս աշխարհ, և
ուղարկես քահանայի ետեւից, որ նա թո-
ղութիւն տայ քո մեղքերին:

— Իսկ մանուկին, — ասաց միւսը, — պէտք է խօսոյն կնքել. նա չի ապրել մինչև քահանայի գալը. լաւ է, գոնէ անհաւատ չի մեռնել:

Այս ասելով, նա վառեց օրհնած մոմը, յետոյ վեր առաւ երեխային, ջրով սրտեց, որից նա սկսեց աչքերը բաց ու խուփ անել ու վերջապէս ասաց:

— Մնում եմ քեզ յանուն Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն որբոյ և անունդ գնումեմ Խանա, իսկ այժմ քրիստոնեայ հոգի, որ տեղից եկել ես, այնտեղ էլ գնա՝ ամէն:

Բայց քրիստոնէական հոգին քուրսովին մտադիր չէր գնալ այնտեղ, որտեղից եկել էր և թողնել իւր նուազ մարմինը, — ընդհակառակն, նա սկսեց այդ մարմնի ոտերով աքացիներ տալ, ինչպէս կարող էր, և լալ, թէպէտ և այնքան թոյլ ու ողորմելի ձայնով, որ ինչպէս յետոյ կնքամայրնեւն առում էին «մտաբերելն անգամ ծիծաղելի էր. կատուի ձագ ասես, կատուի ձագ չէ, բայց ծղրտում է»:

Քահանայի յետևից ուղարկեցին, նա եկաւ, արեց, ինչ որ հարկն էր ու գնաց: Հիւանդը փոքր ինչ թեթեւութիւն զգաց: մի շաբաթից յետոյ գեղջկուհին գնաց գործի: Մանուկը դեռ ծղրտում էր, բայց

գոնէ հօ ծղրտում էր և այդպէս մի կերպ ապրեց մինչև տասը տարեկան դառնալը: Նա նիհար էր, արևից սևացած, փոքր փքրուած ու թշերը խոր ընկած. վազոյն մազերը համարեա սպիտակ էին ու թափթափում էին փայլուն ու գուրտ ընկած աչերի վերայ, որոնք այնպէս էին նայում ամեն բանի, ինչպէս կնայեն հեռու տարածութեան վերայ: Չմեռը նա նստում էր հնոցի յետևը և կամացուկ լաց էր լինում ցրտից և երբեմն քաղցից, երբ մայրը ոչինչ չէր ունենում հնոցում խորովելու, կամ կծուծում եփելու. ամառը շապկանց էր ման դալիս, գօտու փոխանակ մի որ և իցէ փալատ կապելով, յարդեայ գլխարկն էլ գլխին, որի եղբների տակից նա թռչնի պէս, գլուխը բարձրացնելով, դէպի վեր էր նայում:

Մայրը, այդ ուղքատ բանուորուհին, որ օրէց օր էր ապրում՝ որպէս ծիծեռնակը ուրիշի կտրան տակ, գուցէ և սիրում էր նրան իւր ձևով, բայց յաճախ ծեծում էր և միշտ «ընկեցիկ» էր անուանում նրան. Ութ տարեկան հասակում Խանը արդէն մոնթ էր, բայց երբ խրճիթում ուտելու ոչինչ չէր լինում, նա գնում էր անտառ սունկի, ինչպէս էր, որ գայլերը

այնտեղ նրան չկերան, այդ միայն Աս-
տուծուն է յայտնի:

Դա մի երկչոտ երեխայ էր և, բոլոր
գեղջյուղ երեխաների պէս, օտարները հետ
խօսելիս միշտ բռնանցքը բերանն էր կո-
խում: Այս քիչը սպասում, թէ նա կմե-
ծանայ, աւելի քիչ էին սպասում, թէ
մայրը կարող կլինի նրան մարդ դարձնել.
գէպէն աշխատանքը նա ընդունակութիւն
չունէր: Յայտնի չէ, թէ ինչպէս էր պա-
տահել, միայն թէ նա գէպի միակ մի բան
սէր ունէր. այդ երաժշտութիւնն էր: Ամեն
տեղ նա լսում էր այն և հէնց որ փոքր ինչ
մեծացաւ, էլ ուրիշ բանի վերայ չէր մտա-
ծում: Պատահում էր, որ անտառ էր գը-
նում տաւարների հետ, կամ զամբիւղով
հատապտուղների, բայց միշտ էլ առանց
պտուղների էր վերադառնում ու թոթով
լեզուով ասում էր.

— Մայրիկ, անտառում մի բան այն-
պէս նուագում էր, որ . . . օ՜յ, օ՜յ:

Իսկ մայրն ասում էր.

— Ես նուագել ցայց կտամ քեզ. դու
ինձ կձանաչես . . . կասէր ու աւելի վեր
կհատէր: Փոքրիկը ազագահում էր խոստա-
նում էր միւս անգամ չանել, բայց ինքը
չարունակ մտածում էր, որ այնտեղ ան-

տառում մի բան նուագում էր . . . ինչ:
Միթէ նա այդ գիտէր . . . եղանակներն էլ,
թեղօշներն էլ, կեչիներն էլ, չինարներն էլ
— բոլորը նուագում էին, ամբողջ անտառն
էլ նուագում էր ու պրծաւ գնաց: Եւ
արձագանքն էլ նայնպէս . . . դաշտում
նորա համար դալարին էր նուագում. պար-
տիզում խրճիթի մօտ ճնճողւնները ոյնպէս
էին ճթճթում, որ կեռասներները դողում էին:
Գիշերները նա ահանջ էր դնում գիւղից
եկող բոլոր ձայներին և կարծում էր, թէ
ամբողջ գիւղը նուագում է: Երբ նրան ու-
ղարկում էին գործի, աղբը որբելու, նրան
թւում էր, թէ քամին էլ է նուագում
եղանին դիպչելով:

Մի անգամ, երբ նա, գզգզուած մաղե-
րով կանգնած լսում էր, թէ ինչպէս քամին
նուագում է փայտէ եղանին զարկելով,
վերակացուն նրան նկատեց, բայց արեց
գօսին ու մի լաւ յիշելիք տուեց նրան . . .:
Այն ինչ այդ բոլորն ի զուր էր: Մարդիկ
նրան «Երաժիշտ Եանկօ» էին անուանում:
Գարնանը նա տնից առուի մօտ էր փախ-
չում սրինգներ շինելու: Գիշերը, երբ գոր-
տերը սկսում էին կրկուալ, կտցահարը փո-
րել, երբ աքաղաղները կանչում էին, նըս-
տած ցանկերի վերայ, նա չէր կարող քնել

և շարունակ ահանջ էր գնում ու Աստուած գիտէ, թէ ինչ երաժշտութիւն էր լսում նա այդ բոլորի մէջ: Մայրը մինչև անգամ չէր կարողանում նրան իւր հետ եկեղեցի տանել, որովհետեւ հէնց որ երգեհոնն ըսկսում էր նուազել և քաղցր ձայներն համերգը բարձրանալ, մշուշով ծածկւում էին երեխայի աչքերը, կարծես նա դէպի մի ուրիշ աշխարհ էր նայում . . . :

Պահապանը, որը գիշերները գիւղի մէջ ման էր գալիս և, որպէս զի չքնէ երկնքի աստղերն էր համարում, կամ կամայողի խօսում էր շների հետ յաճախ անունում էր Նանի սպիտակ շապիկը, որ մըթութեան մէջ դիմում էր դէպի գինեատուն: Բայց երեխան ո՛չ թէ գինեատուն էր գնում, այլ գինեատան մօտ: Այնտեղ, պատին կպած, նա լսում էր: Մարդիկ պարում էին և երբեմն որ և է մի երիտասարդ բացականչում էր «օ—հօ»:

Մերթ կօշիկների արտիկներ, մերթ աղջկերանց ձայներ էին լսում. «Ի՛նչ կայ որ», Զութակը հանդարտ նուազում էր. «Ուտե՛նք, խմե՛նք, ուրախանա՛նք», իսկ մեծ բոմբ ջութակը մեղմութեամբ ու արժանապատուութեամբ երկրորդում էր. «Ինչ որ Աստուած տուել է, ինչ որ Աստուած

տուել է»: Առսամուտները կրակի պէս փայլում էին. գինեատան ամեն մի գերանը շարժւում, երգում, նուազում էր. իսկ Նանիօն լսում ու լսում էր . . . :

Ի՛նչ չէր տալ նա այն ջութակի փոխարէն, որ այդպէս նուրբ եղանակով նուազում էր. «Ուտե՛նք, խմե՛նք, ուրախանա՛նք»: Այն ի՛նչ երգող փայտի կտորներ են: Ո՛րտեղից են գտնում այդ: Ո՛վ է դոցա շինում: Գոնէ մի անգամ այդպիսի բան տային նորա ձեռքը Որտեղից որտեղ: Նա կարող է միայն լսել, այն էլ միայն մինչև պահապանի ձայնի լսուելը:

—Տուն գնալու ժամանակ չէ՞, տատանայի ճուտ:

Նա խիոյն փախչում էր իւր բոքիկ ոտերով և մթութեան մէջ նրա ահանջին հանում էր ջութակի ձայնը. «Ուտե՛նք, խմե՛նք, ուրախանա՛նք», և մեծ բոմբ ջութակի պատկառելի ձայնը. «Ինչ որ Աստուած տուել է, ինչ որ Աստուած տուել է»:

Նորա համար մեծ տօն էր այն օրը, երբ նա կարողանում էր լսել ջութակի նուազները, լինէր այդ հարսանիքում, թէ՛ խրախճանում: Յետոյ նա բարձրանում էր հնոցի վերայ և ամբողջ օրեր լսում էր, կատուի պէս նայելով մթութեան մէջ փայ-

լող աչքերով: Նա ինքն իրան համար ծառի կեղևից և ձկան մաղից մի ջութակի շինեց, միայն նա չէր կամենում այնպէս նուաղել, ինչպէս գինեանումը. նա մեղմ էր հնչում, սաստիկ մեղմ, համարեա, թէ ինչպէս ճանճը կամ մոծակը: Բայց Եանկօն նրան նուազում էր առաւօտից մինչև երեկոյ, թէպէտ և դորա համար այնպէս ծեծում էին նրան, որ վերջի վերջոյ նա ջարդուած ու խակ խնձորի էր նմանում: Մանուկը օրէց օր աւելի ու աւելի էր նիհարանում, մաղերը հեալհեալ աւելի էին թանձրանում, աչքերը աւելի լայնանում, թէպէտ և աւելի էլ արատաւքով էին լցւում, թըշերն ու կուրծքը քանի դնում, աւելի էին փոս ընկնում:

Յատկապէս նա նման էր ո՛չ թէ որբիչ երեխաներին, այլ աւելի իւր ծառի կեղևից շինած ջութակին, որը հազիւ հաղ էր հնչում: Սրան կից նա նոր թխած հաց անոնելիս քաղցից մեռնում էր, որովհետև նորա կերակուրն հում դազարն էր ու ջութակի ձեռք բերելու ցանկութիւնը:

Այդ ցանկութիւնը նորան լաւ օրի չհասցրեց: Պարոնի տան ծառան մի ջութակ ունէր և երբեմն դիշերով նուազում էր նրան, որպէս զի հաճոյանայ օրիորդ

աղախնուն: Եաննան երբեմն կուրթուկներն միջով սողում մօտենում էր մառանի բաց դռներին, որպէս զի ջութակին մի լաւ նայի: Նա կախուած էր պատից, դրան հանդէպ, և երեխան ագահութեամբ նայում էր նրա համար անհասանելի որբութեանը, որին մինչև անգամ ձեռք տալը մեղք է: Այն ինչ նա շատ էր ցանկանում այդ անել: Պոնի մի անգամ ձեռք առնել և մի լաւ դնել . . . Խեղճուկ, փոքրիկ սիրտը դողում էր ուրախութիւնից, երբ նա այդ մտածում էր: Մի անգամ մառանը դատարկ էր: Պարոնները վաղուց արտառահմանումն էին ապրում, տունը անքնակ էր, իսկ սպասաւորը նստած էր տան միւս կողմում օրիորդ աղախնի մօտ: Եանկօն կուրթուկներն տակի կուշ եկած, վաղուց էր նայում բաց դռներից դէպի իւր ցանկութիւնների նպատակակէտին. լի լուսինը թէք լուսաւորում էր մառանի լուսամուտը, նկարելով նրան հանդէպի պատում մեծ քառակուսու ձևով: Այդ քառակուսին կամայ կամայ սողում էր դէպի ջութակը և վերջապէս բոլորովին լուսաւորեց նրան, այժմ թւում էր, թէ նրանից արծաթափայլ լոյս է թափվում:

Մանաւանդ լաւ էին լուսաւորուած

Նրա ուռուցիկ մասերը,—այնպէս լաւ, որ
Եանկոն չէր կարողանում նայել նոցա:
Այդ փայլի մէջ ամենայն ինչ հիանալի կեր-
պով երևում էր. գողաւորուած կողքերը,
լարերը ու կոթք: Նրա ականջները լուսա-
տանիկի պէս էին փայլում, իսկ երկայնու-
թեամբ կախուած կնանտոցը շողում էր
ինչպէս արծաթի սոս: Օ՛խ, այդ բոլորը
այնպէս լաւ էր, ինչպէս լինում է հէքիա-
թում: Եանկոն աւելի ու աւելի ազահու-
թեամբ էր նայում: Կռքթուկներն մէջ
թաղնուէրով լցար ծնկներին նեցուկ դրուած
ձեռքերով, նա նայում էր ու նայում . . .
Մերթ վախը զոպում, պահում էր նրան
այդ տեղում, մերթ մի անպարտելի ոյժ
հրում էր նրան առաջ: Կախարդութիւն է
այդ, ի՞նչ է . . . : Միայն թէ լուսաւոր-
ւած ջութակը, կարծես թէ, մօտենում,
լողում էր դէպի մանուկը . . . : Երբեմն
նա միջնում էր, որպէս զի աւելի սաստիկ
լուսաւորուի: Կախարդութիւն է, ի հարկէ,
կախարդութիւն է . . . : Այդ փամփանակ
քամին փչեց, ծառերը հանդարտ շարժուե-
ցին, կռքթուկները շնչացին և Եանկոն
պարզ լսեց.

—Գնա՛, Եանկո, —մառանում ոչ ոք
չկայ . . . : Գնա՛, Եանկո:

Գիշերը պարզկայ էր: Պարտիզում,
լճի վերայ, սոխակը երգեց և մերթ կա-
մաց, մերթ բարձր կկկացնում էր. «Գնա՛,
մօտեցի՛ր, վեր առ»: Պատկառելի բուն
հանդարտ թռաւ երեխայի դէմով և ճչաց.
«Ո՛չ, Եանկո, մի՛ վերցնիր»: Բայց բուն
թռաւ, իսկ սոխակը մնաց ու կռքթուկ-
ներն էլ աւելի պարզ էին շնչում. այն-
տեղ ոչ ոք չկայ . . . »: Զութակը նորից
վառուեց, Գունատ, փոքրիկ մարմնիկը
յուշիկ քայլերով առաջ շարժուեց, իսկ
սոխակը կամացուի շվիւցնում էր. «Գնա՛,
մօտեցի՛ր, վեր առ»: Սպիտակ շապիկը ա-
ւելի և աւելի էր մօտենում դրան: Այժմ
նրան արդէն չեն ծածկում սև կռքթուկ-
ները: Մառանի շէմքում լսվում է հիւանդ
երեխայի կրճրի արագացած շնչառութիւնը:
Էլի մի բոպէ, ոպիտակ շապիկը աներևոյ-
թացաւ և միայն բոքիկ սոս է մնում շէմքի
յետևը: Ի դուր ես, դու, բուլի, նորից
թռչում ու մի անգամ էլ աղաղակում ես
«ոչ, մի՛ վերցրու» — Եանկոն արդէն մա-
ռանումն է:

Ճահիճում ահագին գորտերը խոյցն
կրկուացին, կարծես թէ վախեցան, բայց
յետոյ էլի հանդստացան. Սոխակը զեղ-
գեղելուց դադարեց, կռքթուկները շնչա-

լուց: Այդ ժամանակ Եանկոն հանդարտ սողում էր, բայց ասը նրան աւելի և աւելի էր լցնում: Վաշխութիւններն մէջ նա ինքն իրեն, ինչպէս տանն էր զգում, իսկ այժմ, կարծես վայրենի գաղան լինէր թակարդում:

Նրա շարժումներները—կոշտ էին, շքն-չառութիւնը արագացած և սուլիչ էր, յետոյ մթութիւնը բոլորովին կլանեց Եանկոն: Ամարային մեղմ վայելիք, որը թըռչում էր երկնքով, մը անգամ էլ լուսաւորեց մառանի ներքոյ ու Եանկոն, որ չորեքթաթ մ'նացած էր ջութակի առաջ, գլուխը վեր բարձրացրած: Բայց վայելիք հանգաւ, լուսինը թաղնուեց ամպի տակ և արդէն ոչինչ ոչ երևում էր, ոչ լսվում:

Մի րոպէից յետոյ հանդարտ ու արեւուր ձայն լսելի եղաւ մթութեան մէջ, կարծես թէ մէկը անդդոյշ կերպով լարերին ձեռք տուեց և յանկարծ . . . մի կոպիտ, քնաթաթախ ձայն, որ հասնում էր անկիւնից, բարկացած հարցրեց.

—Այդ ո՞վ է այդտեղ:

Եանկոն շնչառութիւնը կարեց, բայց կոպիտ ձայնը նորից հարցրեց.

—Այդ ո՞վ է:

Մէկը լուցիկն քսեց պատին, լուսա

ցաւ, իսկ յետոյ . . . : Տէր Աստուած, հայհոյանքի, ծեծի, երեխայի լացի, աղաղակի ձայներ լսուեցան. «Տէր, ի սէր Աստուծոյ—» շներն հաչոցը, մոմերի վայլը լուսամուտներում, ամբողջ տան մէջ աղաղակը . . .

Միւս օրը խեղճ Եանկոն կանգնած էր արդէն դատաստանական ժողովի առաջ:

Պէտք էր արդեօք նրան դատէին ինչպէս գողի.

Ի հարկէ, նայեցին նրան ժողովն ու դատաւորները, թէ ինչպէս էր նա կանգնած նրանց առաջ մատերը բերնում, վախեցած, չռած աչքերով, ինքը փոքրիկ, նուազ, ջարդուած, առանց իմանալու, թէ ո՞ր է, և թէ ի՞նչ են ուղղում նրանից . . . : Այստեղ ինչպէս դատես, մանաւանդ, որ նա ընդամէնը միայն տասը տարեկան էր և հաղիւ հաղ կանգնում էր ոտքերի վերայ . . . : Չգէլ նրան բանտ, թէ էլ ինչ անել . . . : Այնու ամենայնիւ թէկուզ մի կաթիլ գութ էլ պէտք է ունենալ: Թող պահապանը վեր առնի նրան, թո՛ղ ձեծէ, որպէս զի միւս անգամ նա չփորձէ գողութիւն անել, և պրծաւ դնաց:

Ուշեցին պահապան Ստախին:

—Դէ՛հ, վե՛ր առ սրան և այնպէս ձեծէ, որ մտքին պահի:

Ստախը շարժեց իւր յիմար ու դադար
նային գլուխը, վեր առաւ Եանիօնն ու
տուեց իւր հոնառաւոր, ինչպէս մի կատուի
ձագի ու տարաւ դէպի համբարանոցը:
Երեխան կամ չէր հասկանում, թէ ինչ է
կատարվում, կամ տատակ վախեցած էր,
բայց ձայն ու ծպտոց չհանեց, այլ միայն
նայում էր, ինչպէս բռնուած թռչունը
կնայէ: Բայց մեթէ նա գիտէ, թէ ինչ են
անում նրան: Եւ երբ միայն Ստախը տա-
րածեց նրան համբարանոցում գետնի վե-
րայ և շապիկը բարձրացնելով, ձեռքը բար-
ձրից վերբերեց, Եանիօն այն ժամանակ
միայն աղաղակեց. «Մայրիկ» և քանի
պահապանը նրան ջարդում էր այնքան էլ
նա «մայրիկ, մայրիկ» էր կոչում, բայց քանի
գնում աւելի թոյլ ու թոյլ ձայնով և մի
հարուածում մանուկը լուեց ու այլ ևս չէր
կոչում իւր մօրը . . . :

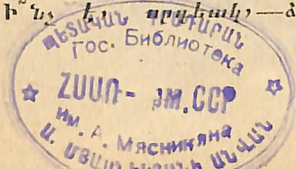
Այ, դու յիմար չա՛ր Ստախ, ո՞վ երե-
խային այդպէս կծեծի. առանց այն էլ նա
այնպէս փոքրիկ, նուազ էր հաղիւ էր շունչ
քաշում . . . : Մայրը եկաւ մանուկին տա-
նելու և հարկադրուած էր նորան ձեռքերի
վերայ տանել . . . : Միւս օրը արդէն Եանիօն
չվերկացաւ, իսկ երրորդ օրը երեկոյեան մեռ-
նում էր թաղիքի վերայ վերմակի տակ:

Ծիծեռնակները ճշկում էին կեռա-
տեխու վերայ, որը բռնում էր խրճիթի մօտ,
արեգակի ճառագայթը լուսամուտով մըտ-
նում էր ներս ու իւր ոտիեփայլ լոյսը ձգում էր
երեխայի փոքրիկ գլխի և առանց արեան
որ և է նշույլի, երեսի վերայ: Այդ ճառա-
գայթը, կարծես թէ ճանապարհ էր, որով
պէտք էր հեռանար փոքրիկ երեխայի հո-
գին: Լաւ է, որ գոնէ մահուան այդ ըն-
դիմի մի լայն արեգակնային ճանապարհ էր
երեւում. կեանքը նեղ և փշոտ մի շաւիղ էր:
Այժմ խոր ընկած կուրծքը գեռ տափա-
նում էր շնչառութեամբ, բայց երեխայա-
կան երեսը, կարծես թէ ահանջ էր գնում
դէպ իրեն համեղ բաց պատուհանովը գիւղի
արձագանգներին: Երեխայ էր: Աղջկերբը,
հունձից վերադառնալով, երգում էին. «Օհ,
կանաչագեղ մարդում», իսկ առուից սրինգի
ձայներ էին հասնում: Եանիօն վերջին ան-
գամ ահանջ էր գնում, թէ գիւղն ինչպէս է
նուազում . . . : Վերմակի վերայ նրա ա-
ռաջ դրած էր նրա տաշեղէ ջուլթակը:

Յանկարծ մեռնող երեխայի երեսը
պարզուեց և դողդոջուն շրթունքները շը-
շնայցին.

— Մայրիկ . . . :

— Ի՞նչ, է՛հ, որդիս, — ձայն տուեց

մայրը, որին արտասուքը խեղդում էին . . . :

— Մայրիկ, Աստուած երկնքում ինձ
կտան՝ իսկական ջուժակ:

Կտան՝ որդեակ, կտան՝ պատասխա-
նեց մայրը:

Բայց էլ ոչինչ չկարողացաւ ասել.
նորա մենչեւ այժմ ամուր կուրծքը պատառ-
պատառ էր լինում աւելացող վշտից. նա
միայն կարողացաւ հառաչել. «Օհ, Յի-
սուս, Յիսուս», — ընկաւ երեսով արկղի վե-
րայ ու ողբաց, ինչպէս մի խեղդար, կամ
ինչպէս մի մարդ, որ անոնում է, թէ չի
կարող խել անգամ թ մահից սկսելի էակին . . . :

Եւ նա էլ չխլեց . . . : Գլուխը բարձ-
րացնելով նա նորից նայեց Եանիօի վերայ.
Փոքրիկ երաժշտի աչեքը բացուած և ան-
շարժ էին, երեսը լուրջ, տխուր ու երկա-
րացած էր: Արեգակի ճառագայթը նոյնպէս
անհետացաւ:

Խաղաղութիւնն քեզ, Եանիօ:

1a. 507

9777

0005787

2013

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0005787

